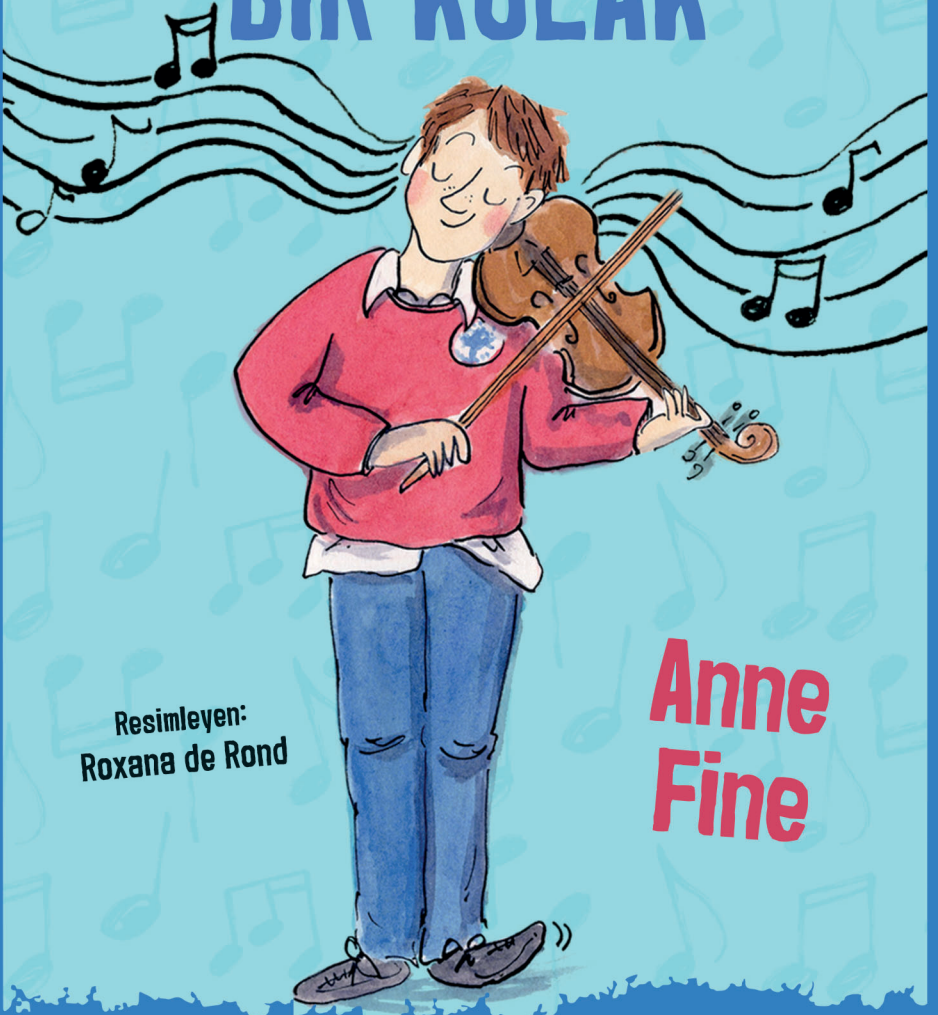

FEVKALADE BİR KULAK

Resimleyen:
Roxana de Rond

**Anne
Fine**

SENdeOKU

FEVKALADE BİR KULAK

Anne Fine

FEVKALADE BİR KULAK

© 2025, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2020, Anne Fine
resim hakları © 2020, Roxana de Rond

İlk baskı 2020 yılında, İngiltere’de, *A Remarkable Ear* adı ile
HarperCollinsPublishers Ltd.nin bir alt markası olan Barrington
Stoke Ltd. tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Anne Fine
RESİMLEYEN: Roxana de Rond
TÜRKÇELEŞTİREN: Ümit Mutlu
EDİTÖR: Hazal Çevik
SON OKUMA: Barış İnce
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Güngörler Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Saray Mahallesi 658. Cadde No:11 Kahramankazan/Ankara
Tel: 0312 394 28 82

Birinci Baskı: Şubat 2026 (2000 adet)

ISBN: 978-625-380-069-7

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 49889

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden
yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz,
herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer
yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

SENdeOKU

FEVKALADE BİR KULAK

Anne Fine

Resimleyen: Roxana de Rond

tudem

Aklımdan hiç çıkmayan Alex Laing'e...

TEKRAR MIRILDANIR MISIN?

Her şeyin nasıl başladığını anlatayım sana.
(Tabii bu çoook, çok zaman önceydi. O kadar
küçüktüm ki olayı hayal meyal hatırlıyorum.
Annem, o sıralarda henüz dört yaşında
olduğumu söylüyor.)

Annemin anlattığına göre, o zamanlar her
salı beraber kütüphaneye gidermiştik. Çünkü
salı sabahları kütüphanede “Hikâye Zamanı”
diye bir etkinlik düzenlenirmiş. Gerçi şimdi
düşününce başka bir şey fark ediyorum:

Salı günleri ailemizin toplu alışveriş günüydü. Annem de eve dönmeden önce biraz dinlenmek için beni kütüphaneye götürürdü.

Kütüphanedeki koltuklar çok rahat, tuvaletler çok temizdi.

Hikâye Zamanı etkinliği ise müthişti. Diğer çocuklarla birlikte pofuduk halıya oturur, Ayşe abla ile Çetin abinin anlattığı hikâyeleri dinlerdik. Çok severdim. Ama diğer çocukların aksine, eve dönerken ödünç kitap alamazdım. Annem itiraz ederdi. Ya, “Alamayız, kaybedersin,” ya da “Bir yerleri yırtılır, kirlenir,” derdi. Bazen de, “Elim kolum dolu, taşıyamam,” diye söylenirdi.

Sorun etmezdim. O kadar kitabı ben de taşımak istemezdim.

Fakat o gün, Hikâye Zamanı bitmeden gitmek istediğimi söylüyor annem. Kim bilir

neden... Belki Çetin abinin o gün okuduğu kitabın resimleri çok ufaktı, ben de göremeyip sıkıldım. Belki de sadece canım sıkıldı işte. Ama anneme göre, etkinlik bitmeden kalkmışım ve “Anne, eve gidelim,” demişim.

“Bekle biraz Utku,” demiş annem, “daha işim bitmedi.” (Bence telefonda mesajlaşıyordu.)

Ben de bunun üstüne, rafların arasında dolanmaya başlamışım. Annemin bir gözü bendeymiş, benim gözüm de onda. Sonra telefonu bırakmış, alışveriş torbalarını almış ve “Tamam, pes ediyorum. Hadi gidelim,” demiş.

Tam kütüphanenin kapısından çıkacakken adamın biri bizi durdurmuş ve “Affedersiniz?” diye seslenmiş.

Annem, adamı daha önce hiç görmemiş. Önce, sıcak bir şeyler ya da sandviç alabilmek için biraz para isteyeceğini sanmış.

Ama adam hiç öyle birine benzemiyormuş, keyfi pek yerindeymiş. O yüzden annem, alışveriş torbalarını yere koyup adamı dinlemeye karar vermiş.

Adam beni işaret ederek, “Oğlunuz,” demiş, “inanılmaz bir armağanın sahibi.”

Annem şaşırmış. “Hikâye Zamanı’nda hediye mi veriyorlardı?” Bana dönmüş. “İçeride mi bıraktın yoksa hediyeni?”

“Hayır, hayır, o tarz bir armağan değil,” demiş adam. “Doğuştan gelen bir armağan bu. Fevkalade bir kulak!” diye devam etmiş sonra. Bana doğru eğilmiş ve “Rafların arasında dolanırken bir şarkı mırıldanıyordun ya, tekrar mırıldansana,” demiş.

O günlerde evdekiler bana, çok gürültü yaptığım için söylenirmiş. O yüzden ben kaşlarımı çatıp da adama, “Hayır, mırıldanmıyordum,” dediğimde, annem hiç şaşırmamış.

Adam, “Hayır, mırıldanıyordun, ” demiş.
“Hatta şunu mırıldanıyordun...” diyerek küçük
bir melodi mırıldanmış. “Hadi, şimdi sıra sende.”

Çok sevdiğim bir televizyon reklamının
müziğiymiş aslında bu. Hikâyemin bu kısmını
iyi hatırlıyorum. Adam gerçekten duymak
istiyordu; annem ise “sorun yok” der gibi
bakıyordu. Mırıldanıverdim ben de.

“Aferin!” dedi adam. “Şimdi de bunu
mırıldan bakalım.” Başka bir melodi söyledi
bana. Bunu bilmiyordum ama yine de adamın
yaptığı gibi mırıldandım.

“Tamam,” dedi adam. “Bir de bunu dene, bu
biraz daha zor.”

Başka bir melodi daha mırıldandı. Hiç zor
gelmedi bana, ama önceki ikisinden çok, çok
daha uzun bir melodiydi.

Neyse işte, ben de mırıldanıp geçtim. Çocuk
oyuncağıydı.

Adam anneme döndü. “Gördünüz mü?” dedi.
“Fevkalade bir kulak!”

HARİKA BİR MÜZİK KULAĞI

Adamın kastettiği şeyi anlamamıştım büyük ihtimalle. “Fevkalade bir kulak” mı? Kulaklarım çok mu büyüktü acaba? Ellerimi kulaklarıma götürüp kontrol bile etmişimdir kesin.

Annem gülmüş ve “Evet, Utku gerçekten de çok gürültücüdür,” demiş.

Adam da, “Ben olsam *gürültücü* demezdim,” diye düzeltmiş annemi. “Ben olsam, ‘harika bir müzik kulağı var’ derdim.”

“Ama aynı zamanda gürültücü de,” demiş annem. “Hiç susmuyor.”

“Susmayıp ne yapıyor?”

Annem hâlâ gülüyormuş. “Durmadan şarkı söylüyor. Bir şeyler mırıldanıyor. Tencere tavaya vura vura bangırıyor.”

“İşte bu çok güzel!” demiş adam.

Annem, adamın ilgisinden biraz sıkılmış. “Bu arada, siz kimsiniz acaba?”

“Benim adım Ateş,” demiş adam. “Ateş Ünlü. Müzik öğretmeniyim.” Hâlâ bana bakıyormuş. Sonra birden, değişik bir ritimle ellerini çırpmış. “Bunu yapabilir misin?”

“Evet,” demiştim. Hatırlıyorum biraz. Zaten verdiği ritim, bugün bile kafamda çalmaya devam ediyor.

Annem de bana cesaret vermeye çalışmış, “Hadi o zaman, yap bakalım,” demiş. “Beyefendinin yaptığığın aynısını yap.”

Annem *yap* dediği için ben de yapmışım.

“Kusursuz,” demiş adam. “Peki ya bu?”

Bu kez daha uzun, daha karmaşık bir ritimle ellerini tekrar çırpmaya başlamış. Arada daha sert ya da daha yumuşak vuruşlarla, hatta daha uzun eslerle. Ben de adamın tamamen bitirmesini beklemişim, sonra da aynı ritmi tekrarlamışım.

“Gerçekten çok iyi,” demiş adam, anneme. “Kaç yaşında?”

“Üç,” demiş annem.

“Üç değilim ben artık!” demişim hemen. “Doğum günü yaptık ya! Artık dört oldum!”

“Zaten beş yaşından önce başlayamayız,” demiş adam.

“Neye başlayamayız?” diye sormuş annem.

“Müzik derslerine tabii ki...” demiş Ateş Ünlü. Sonra nezaket göstererek annemin alışveriş torbalarını almış ve ta evimize kadar taşımış. Gitmeden önce de ev adresimizi bir kâğıt parçasına not ettiğini ve eğilip kulağıma bir şeyler fısıldadığını söylüyor annem.

Ama dediği şeyi gayet iyi hatırlıyorum.

“Mırıldanmaya devam et,” demişti.

“Mırıldanmaya, şarkı söylemeye, tencere tava çalmaya devam et. Annen itiraz etse de devam et. Çok itiraz ederse de ona aldırma.”

Ardından da çöp konteynerlerinin arkasından hızla yürüyerek, sokakta kaybolmuş.

Anne Fine

FEVKALADE BİR KULAK

Türkçeleştiren: Ümit Mutlu

**Bazen en büyük yetenekler, en gürültücü
çocuklarda saklıdır.**

Utku sürekli şarkı söylüyor, mırıldanıyor,
tencere tavaya vura vura kendi melodilerini
üretiyordu. Ailesi onun sadece “gürültücü”
olduğunu düşünüyordu. Ta ki bir müzik
öğretmeni, Utku’nun aslında harika bir müzik
kulağı olduğunu fark edene kadar.

*İçinizdeki sesi susturmayın. Kim bilir, belki
o ses, sizi de en büyük hayalinize ulaştırır.*

tudem.com

facebook twitter instagram linkedin tudemyayingrubu

ISBN: 978-625-380-069-7

9 786253 800697